

Boekfragment 'Bitch!' - Wilma Geldof

Verschrikkelijk melig waren we, Mohammed en ik. Uit verveling en omdat het te heet was om ook maar iets te doen, verzonnen we om de beurt flauwe spelletjes. Van Mo was het boeralfabet. Ik kwam niet verder dan be-blugh-eukenootjes, maar Mo kon het hele alfabet boeren.

'Hoorde jij wat?' vroeg ik toen het geluid van de deurbel door het huis galmde.

Vanuit de tuin konden wij niet zien wie er voor de deur stond.

'N-ghugh-ee,' boerde Mo. (...) 'Ik hoorde geen b-gugh-el. Ech-blught-niet.' Hij trok zijn shirt uit, gooide die vanuit de tuin op de tafel in de woonkamer en bekeek zelfvoldaan zijn blote bast in de spiegellende ruit.

De voordeurbel klonk opnieuw. Langer en dringender.

'Hè,' zei ik geïrriteerd. Vanuit de tuin viel niet te zien wie er voor de deur stond, maar het was vast niet voor mij. Ik had nog twee weken zomervakantie en de meeste vrienden waren nog weg.

Met een vermoeide en overdreven bekakte stem (zó erg is ze ook weer niet) imiteerde ik mijn moeder: 'Maya meisje, kan jij nou niet even open doen?'

'Sorry mam,' deed Mo mij supersullig na. 'Ik dacht dat het bij de burens was.'

We grinnikten terwijl we de bel voor de derde keer hoorden.

Eindelijk kwam mam de trap afdenderen. 'Maya meisje, kan jij nou niet...'

Mo begon hikkend te lachen.

'Ik wilde nét gaan. Echt!' zei ik onschuldig.

We proestten het uit. Toen ging de kamerdeur open en kwamen er twee politieagenten onze huiskamer binnen. Een man en een vrouw in blauwe uniformen. Handboeien en pistool aan hun zwarte riemen.